

Аз съм горд българин

есе

„Чувствам се силен, защото съм българин!“

Дан Колов

Може би единственото нещо, което човек не може да си избере, това е родината! Във време на глобализация и масова миграция, това кое е твоето родно място започва да губи значение за много хора. Това да принадлежиш към дадена държава, етнос и култура се смята за отживелица и предразсъдък. Други пък откровено се отричат и хулят своята държава и народ, смятайки се за „граждани на света“ и космополитни личности, които са на мнение, че архаистични понятия като „род“ и „родина“ нямат място в съвременния свят и само забавят развитието му. Навярно заради такива хора и днес думите на Паисий за неговия „неразумен народ“ остават все така актуални. Едно можем да кажем със сигурност - и да се гордеем и да не се, пак си оставаме българи, така че по-добре да се гордеем! И със сигурност има за какво...

Балканите са известни с това, че произвеждат повече история, отколкото могат да консумират, а за България, като сърцето на този полуостров, това важи с още по-голяма сила. Към днешна дата нашата държава е на 1341 години (минимум), а историята на нашия народ може да се сведе до времената на Големия потоп, както се споменава в „Анонимния римски хронограф“ от 354г. Смело можем да твърдим, че България е най-старата национална държава в Европа, съществуваща и до днес, която никога не е сменяла своето име и не е давала бойно знаме в плен. Разположена на кръстопът между цивилизации и континенти, въввлечена в многовековни борби с едни от най-великите империи, които светът някога е виждал, нашият народ е оцелял и е съумял да даде своя огромен принос за човечеството. Това навярно до голяма степен се дължи на прочутата храброст на българското войнство. Неведнъж велики сили са били помитани от нашия войник. Като започнем от Онгъла, където се слага началото на Дунавска България. Там най-могъщата армия тогава, тази на ромеите, начело с техния император се обръща в бягство. Продължим със спасяването на Европа от свети Тривелий при арабското нашествие, споменем едно от най-мощните поражения в историята на Източната Римска империя при Ахелой и унищожаването на цента на западното рицарство от Йоаница, достигайки до българския Термопили при Орлово гнездо и вцепеняващия противника вик „На нож!“, с който нашите дявовци са превземали Одрин, Лозенград, Люлебургас, Тутракан и други крепости, смятани за непревземаеми. Дори генералите на империята, над която слънцето никога не залязва, свалили знамената в чест на Владимир Вазов - победителят от Дойран.

Но освен лъв на бойното поле, българинът винаги е бил словолюбив и просветен. Тук достига до поантата на българския културно-исторически принос! България е създател на славяно-византийския клон на европейската цивилизация. Благодарение на делото на Солунските братя, учениците им и далновидността на българския цар Борис Михаил е постигнато епохално изражение на културния разцвет и Златен век. Активното участие на българското духовенство при покръстването на русите и разпространението на славянската книжнина из Източна Европа правят така, че днес 23 държави от Адриатическо море до Тихия океан и над 253 милиона души по целия свят да пишат на българската азбука - кирилицата! Дори по-време на тежкото османско иго българинът е осъзнавал важността на просветата и че тя е семето на народоосвободителната борба. Най-силен израз на висшите възрожденски идеали са многобройните борци за свобода. Извисени, световнопризнати личности като Васил Левски, Христо Ботев, Георги Раковски, Георги Бенковски, Любен

Каравелов, братя Миладинови, семейство Вазови и безчет други са еталон за национално самосъзнание и дефиницията на това да бъдеш „горд българин“.

Развитието на науката и навлизането на модерните технологии не остава без роден принос. Как да не се гордеем с откривателя на лѐка за детски паралич, изобретателя на първия електронен компютър, на магнетофонната касета, на електронния часовник, на говорещата книга за слепи, телефонния указател, пътническият самолет, въздушната възглавница и други открития и изобретения, които днес използваме всекидневно? Оказва се, че българинът е силен както в главата, така и в краката. Многобройните постижения на родни спортисти, които и днес остават ненадминати, са още един повод за гордост на нашия народ. И до днес светът на спорта помни ненадминатия 209-сантиметров лъвски скок на Стефка Костадинова, рекорда на Йорданка Донкова на „100 метра с препятствия“, отборът на „Четвъртите в света“, златните медали на „Златните момичета“, Екатерина Дафовска, Таня Богомилова, Армен Назарян, Ивет Горанова и още много. В сферата на изобразителното изкуство прочути са Владимир Димитров-Майстора и Златю Бояджиев. Райна Кабаиванска и до днес пее на звездите, а на земята хората се чудят на „Мистерията на българските гласове“.

*...какви деца е раждала,
Раждала, ражда и сега
българска майка юнашка;
какви е момци хранила,
хранила, храни и днеска
нашата земя хубава!...*

Има сказание, което гласи, че когато Господ давал земя на народите, българите закъснели и за тях вече нямало. Затова Бог им дал парченце от рая! Надарена с всички годишни сезони, България е и единствената земя, на която всичко е на една ръка разстояние – море, вечнозелени гори, високи и ниски планини, розови долини, най-плодородните равнини и бистри реки. Ние газим върху пръст, напоена с кръвта на безброй герои, там, където са открити несметни тракийски съкровища, включително най-старото обработено злато в света. Стопанинът на този райски кът е народ с изключително пъстри уникални традиции - от неповторимите танци и музика до богатата кухня. Известен е със своята твърдост в трудните времена, човеколюбие, толерантност и чувство за хумор. Народ, който нищо чуждо не иска, но и нищо свое не дава!

За жалост ние, българите, често не оценяваме това, което ни е завещано. Затова неведнъж се случва така, че чужденци като Джеймс Баучер да трябва да ни напомнят кои сме всъщност и какво притежаваме. В патоса на настоящото безвремие и комерсиализираното общество на индивидуалностите забравяме откъде идваме и какво губим, защото България се стопява. Демографската криза прави така, че нашият народ да изчезва с невиджани темпове.

За щастие хора, които ходят върху въглени и играят в ледени води, не могат да бъдат затрити! Просто трябва да си припомним какво е да си „Горд Българин“!

Христо Милен Методиев, 18г.,
ХІІ Б клас, СУ „Крум Попов“,
Учител по БЕЛ: Илияна Петрова